

VLASTIMIL FIALA – SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

0:34 - 1:22 Narodil jsem se 15.8.1921 v Dobřenicích u Hradce Králové poněkud již starším rodičům. Moje matka Marie Andrová se narodila v Gratzu čili v Rakousku, kde její otec byl jako sládek v pivovaru. Její matka tam zemřela a otec, když už měl důchodovej věk, tak s dcerou odjel do Dobřenic, kde si koupil hospodářské stavení a jeden lán pole.

Po skončení české měšťanské školy pokračoval rok na německé měšťance, kde zdokonalil svou němčinu a následně se vyučil jako mechanik kancelářských strojů. V roce 1940 měl být totálně nasazen v německém Podhůří, ale po jeho masivním bombardování směřoval do Slezska.

53:23 - 54:30 Na nádraží tam seděli ti úředníci a vyměňovali nám ty papíry jak jsme se tam shromažďovali a já jsem se tam tak ochomejtal kolem toho jednoho stolku a přišel tam nějaký Němec starší pán a to byl přijel velitel jako toho transportu, jenže se zhrozil když viděl co nás je tam se zeptal jestli tam existuje nějaký člověk kterej umí německy no tak já jsem se hned přihlásil von říkal tak dobře tak si nechte tady kufr u stolku a chodte pořád se mnou kam já půjdu tak chodte taky no a nejdřív jeho bylo že šel na poštu a chtěl spojení s Vratislaví.

Vlastimil pomáhal tlumočit a pochopil, že Němci nemají organizaci dobře zajištěnou. Během transportu na nejbližší stanici vystoupil, aby byl co nejbližší domovu. Byl převezen na místo, kde měl být zpracováván len.

59:12 - 59:49 Tam byl už ten dřevěnej tábor, a na 2. straně byl barák ohraničeněj ostnatým drátem a tam už byli sovětský zajatci, tak se dohadovali co a jak, tak že ty Poláci se musejí vystěhovat, že se musej někde stěsnat, no a my abysme se tam nastěhovali, no a já jsem si řek no tady já prostě nebudu.

Díky své znalosti němčiny a obratnosti se mu podařilo vyjednat uvolnění do Svídnice, kde mu pomohl zajistit místo jeho kamarád Jarek Haňka. Po půl roce byl jeho zaměstnavatel povolán na frontu a Vlastimil byl nově přidělen do místní továrny na výrobu světlometů.

1:16:43 a když jsme vyšli ze dveří osobního oddělení na chodbu, tak se zastavil a říká, a jak to, vy nejste voják? Já říkám, no, já jsem z protektorátu. Ježiš marjá, vždyť my jsme tajné oddělení. Jak to že vás dali do tajného oddělení?

Pan Fiala mohl zůstat, nesměl ale komunikovat se zdejší německou mládeží, která zde vykonávala pracovní povinnost. V roce 1944 získal Vlastimil kvůli zdravotním problémům povolení léčit se v nemocnici v Hradci Králové a později byl povolán na výrobu tanků do plzeňské Škodovky.

0:42-1:02 A to mě tenkrát velice mrzelo, že byl takovej krásnej den a přilítli nad Plzeň ty americký bombardéry. my jsme tam měli seřazeno těch 40 tanků.

1:55-2:20 A my jsme čekali, že na to zaútočej, když nic tak aspoň těma silnejma kulometa. A oni ani jednu ránu tam prostě tam nedali. Tak jsme měli zlost, že když to měli takto podaný jako na talíři, že na to nezaútočili.

Po válce dostal pan Fiala pracovní nabídku ve svém vyučeném oboru v Karlových Varech, kde se usadil, založil rodinu a žije zde dodnes.